

---

dhvanyAlokaH 4

ध्वन्यालोकः ४

Document Information

Text title : dhvanyaloka udyota 4

File name : dhvanyaloka4.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Rajani rajni_arjun at yahoo.com

Proofread by : Rajani rajni_arjun at yahoo.com

Latest update : January 4, 2002

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

ध्वन्यालोकः ४

એવં ધ્વનિં સપ્રપગ્ચં વિપ્રતિપત્તિનિરાસાર્થં વ્યુત્પાદ્ય તદ્વ્યુત્પાદને
પ્રયોજનાન્તરમુચ્યતે —

ધ્વનેર્યઃ સગુણીભૂતવ્યુગ્યસ્યાધ્વા પ્રદર્શિતઃ ।

અનેનાનન્ત્યમાયાતિ કવીનાં પ્રતિભાગુણઃ ॥ ૧ ॥

ય એષ ધ્વનેર્ગુણીભૂતવ્યુગ્યસ્ય ચ માર્ગઃ પ્રકાશિતસ્તસ્ય કલા-
ન્તરં કવિપ્રતિભાનન્ત્યમ્ ।

કથમિતિ ચેત્ —

અતો હ્યન્યતમેનાપિ પ્રકારેણ વિભૂષિતા ।

વાણી નવત્વમાયાતિ પૂર્વાર્થાન્વયવત્યપિ ॥ ૨ ॥

અતો ધ્વનેરુક્તપ્રભેદમધ્યાદન્યતમેનાપિ પ્રકારેણ વિભૂષિતા સતી

વાણી પુરાતનકવિનિબદ્ધાર્થસંસ્પર્શવત્યપિ નવત્વમાયાતિ । તથાહ્યવિવ-

ક્ષિતવાચ્યસ્ય ધ્વનેઃ પ્રકારદ્વયસમાશ્રયેણ નવત્વં પૂર્વાર્થાનુગમેડપિ

યથા —

સ્મિતં કિઞ્ચિન્મુગ્ધં તરલમધુરો દૃષ્ટિવિભવઃ

પરિસ્પન્દો વાચ્યામભિનવવિલાસોર્મિસરસઃ ।

ગતાનામારમ્ભઃ કિસલચિતલીલાપરિમલઃ

સ્પૃશન્ત્યાસ્તારુણ્યં કિમિવ હિ ન રમ્યં મુગદ્દશઃ ॥

ઇત્યસ્ય,

સવિભ્રમસ્મિતોદ્ભેદા લોલાક્ષ્યઃ પ્રસ્ખલદ્વિરઃ ।

નિતમ્બાલસગામિન્યઃ કામિન્યઃ કસ્ય ન પ્રિયાઃ ॥

ઇત્યેવમાદિષુ શ્લોકેષુ સત્સ્વપિ તિરસ્કૃતવાચ્યધ્વનિસમાશ્રયેણા-

પૂર્વત્વમેવ પ્રતિભાસતે । તથા —

યઃ પ્રથમઃ પ્રથમઃ સ તુ તથાહિ હતહસ્તિબહલપલલાશી ।

શ્વાપદગણેષુ સિંહઃ સિંહઃ કેનાધરીક્રિયતે ॥

धृत्यस्य,

स्वतेजःकीतमडिमा केनायेनातिशयते ।

मडुडभिरपि मातङ्गैः सिंङः किमभिभूयते ॥

धृत्येवमादिषु श्लोकेषु सत्स्वाध्यथान्तरसङ्कमितवाख्यध्वनिसमाश्र-

येण नवत्वम् । विवक्षितान्यपरवाख्यस्याप्युक्तप्रकारसमाश्रयेण नवत्वं

यथा —

निद्राकैतविनः प्रियस्य वदने विन्यस्य वक्त्रं वधू-

र्षोधत्रासनिरुद्धयुम्भनरसाप्याभोगलोलं स्थिता ।

वैलक्ष्याद्विमुग्धीभवदिति पुनस्तस्याप्यनारम्भिणः

साकाङ्क्षप्रतिपत्ति नाम लृद्यं यातं तु पारं रतेः ॥

धृत्यादेः श्लोकस्य,

शून्यं वासगृहं विलोक्य शयनादुत्थाय किञ्चिच्छनै-

र्निद्राप्याजमुपागतस्य सुचिरं निर्वर्ण्य पत्युर्मुग्धम् ।

विस्रब्धं परिचुम्ब्य जातपुलकामालोक्य गण्डस्थलीं

लज्जानम्रमुग्धी प्रियेण उसता बाला चिरं युम्भिता ॥

धृत्यादिषु श्लोकेषु सत्स्वपि नवत्वम् । यथा वा — तरङ्गभ्रूभङ्गा

धृत्यादिश्लोकस्य नानाभङ्गिभ्रमद्भ्रूः धृत्यादिश्लोकापेक्ष्यान्यत्वम् ॥ २ ॥

युक्त्याऽनयानुसर्तव्यो रसादिर्बहुविस्तरः ।

मिथोऽप्यनन्ततां प्राप्तः काव्यमार्गो यदाश्रयात् ॥ ३ ॥

बहुविस्तारोऽयं रसभावतदाभासतत्प्रशमलक्षणो मार्गो यथास्वं

विभावानुभावप्रभेदकलनया यथोक्तं प्राक् । स सर्वं अेवानया युक्त्यानु-

सर्तव्यः । यस्य रसादेराश्रयाद्यं काव्यमार्गः पुरातनैः कविभिः सदस्र-

संभ्यैरसंभ्यैर्वा बहुप्रकारं क्षुण्णत्वात्त्वान्मितोऽप्यनन्ततामेति । रसभावा-

दीनां हि प्रत्येकं विभावानुभावव्यभिचारिसमाश्रयादपरिमितत्वम् ।

तेषां यैकैकप्रभेदापेक्षयापि तावज्जगद्भूतमुपनिबध्यमानं सुकविभिस्त-

दिच्छावशादन्यथा स्थितमप्यन्यथैव विवर्तते । प्रतिपादितं यैतच्छित्र-

विद्यारावसरे । गाथा यात्र कृतैव मडाकविना —

अतथास्थितानपि तथासंस्थितानिव लृद्ये या निवेशयति ।

अर्थविशेषान् सा जयति विकटकविगोचरा वाणी ॥

तदित्यं रसभावाद्याश्रयेण काव्यार्थानामानन्त्यं सुप्रतिपादितम् ।

अेतदेवोपपाद्यितुमुच्यते —

दृष्टपूर्वा अपि ङ्यर्थाः काव्ये रसपरित्राडात् ।

सर्वे नवा षवाभान्ति मधुमास षव द्रुमाः ॥ ४ ॥

तथा ङि विवक्षितान्यपरवाच्यस्यैव शब्दशक्त्युद्भवानुरणन-

रूपव्यङ्ग्यप्रकारसमाश्रयेण नवत्वम् । यथा — धरणीधारणायामुना-

त्वं शेषः षत्याः ।

शेषो ङिमगिरिस्त्वं य मङान्तो गुरवः स्थिराः ।

यदलङ्घितमर्यादाश्रवन्तीं बिभ्रते लुवम् ॥

षत्यादिषु सत्स्वपि । तस्यैवार्थशक्त्युद्भवानुरणनरूपव्यङ्ग्यसमाश्र-

येण नवत्वम् । यथा — अेवंवादिनि देवर्षीं षत्यादि श्लोकस्य ।

कृते वरकथालापे कुमार्यः पुलकोद्गमैः ।

सूययन्ति स्पृडामन्तर्लज्जयावनताननाः ॥

षत्यादिषु सत्सु अर्थशक्त्युद्भवानुरणनरूपव्यङ्ग्यस्य कविप्रौढो-

क्तिनिर्मितशरीरत्वेन नवत्वम् । यथा — सज्जयति सुरभिमासो षत्याः ।

सुरभिसमये प्रवृत्ते सडसा प्रादुर्भवन्ति रमणीयाः ।

रागवतामुत्सविकाः सडैव सडकारकविकाभिः ॥

षत्यादिषु सत्स्वप्यपूर्वत्वमेव ।

अर्थशक्त्युद्भवानुरणनरूपव्यङ्ग्यस्य कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिमात्र-

निष्पन्नशरीरत्वेन नवत्वम् । यथा 'वाणिज्य ङस्तिदन्ताः षत्यादिगा-

थार्थस्य ।

करिणीवैधव्यकरो मम पुत्र अेककाण्डविनिपाती ।

डतस्नुषया तथा कृतो यथा काण्डकरण्डकं वडति ॥

अेवमादिष्वर्थेषु सत्स्वप्यनालीढतैव ।

यथा व्यङ्ग्यभेदसमाश्रयेण ध्वनेः डाव्यार्थानां नवत्वमुत्पद्यते,

तथा व्यञ्जकभेदसमाश्रयेणपि । तत्तु अन्वविस्तरभयान्न विष्यते,

स्वयमेव सडृद्यैरभ्यूड्यम् । अत्र य पुनःपुनरुक्तमपि सारतयेदमुच्यते —

व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावेऽस्मिन्विधिषे सम्भवत्यपि ।

रसादिमय अेकस्मिन् कविः स्यादवधानवान् ॥ ५ ॥

अस्मिन्नर्थानन्त्यडेतौ व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावे विशिन्ने शब्दानां सम्भव-

त्यपि कविरपूर्वार्थलाभार्थी रसादिमय अेकस्मिन् व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावे
यत्नादवदधीत । रसभावावतदाभासरूपे ङि व्यङ्ग्ये तद्व्यञ्जकेषु य यथा-
निर्दिष्टेषु वर्णपदवाक्यरचनाप्रबन्धेष्ववहितमनसः कवेः सर्वमपूर्वं काव्यं
सम्पद्यते । तथा य रामायणमडाभारतादिषु सङ्गामादयः पुनःपुनर-
भिहितता अपि नवनवाः प्रकाशन्ते । प्रबन्धे याङ्गी रस अेक अेवोपनि-
बध्यमानोऽर्थविशेषलाभं छायातिशयं य पुष्पाति । कस्मिन्निवेति
येत् — यथा रामायणे यथा वा मडाभारते । रामायणे ङि करुणो रसः
स्वयमादिकविना सूत्रितः शोकः श्लोकत्वमागतः षत्येवंवादिना ।
निर्व्यूढश्च स अेव सीतात्यन्तवियोगपर्यन्तमेव स्वप्रबन्धमुपस्थयता ।
मडाभारतेऽपि शास्त्रकाव्यरूपस्थायान्वयिनि वृष्णिपाण्डवविरसावसा-
नवैमनस्यद्यायिनीं समाप्तिमुपनिबध्नता मडामुनिना वैराग्यजननतात्पर्यं
प्राधान्येन स्वप्रबन्धस्य दर्शयता मोक्षलक्षणः पुरुषार्थः शान्तो रसश्च
मुप्यतया विवक्षाविषयत्वेन सूचितः । अेतस्यांशेन विवृतमेवान्यैर्व्या-
भ्याविधायिभिः । स्वयमेव यैतद्गुद्गीर्णं तेनोदीर्णमडामोडमग्नमुज्जिडीर्षता
लोकमतिविमलज्ञानालोकदायिना लोकनाथेन —
यथा यथा विपर्येति लोकतन्त्रमसास्वत् ।
तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र संशयः ॥

षत्यादि बलुशः कथयता । ततश्च शान्तो रसो रसान्तरैर्मोक्षलक्षणः
पुरुषार्थः पुरुषार्थान्तरैस्तदुपसर्जनत्वेनानुगम्यमानोऽङ्गित्वेन विवक्षा-
विषय षति मडाभारततात्पर्यं सुव्यक्तमेवावभासते । अङ्गाङ्गिभावाश्च
यथा रसानां तथा प्रतिपादितमेव ।

पारमार्थिकान्तस्तत्त्वानपेक्षया शरीरस्येवाङ्गभूतस्य रसस्य पुरुषा-
र्थस्य य स्वप्राधान्येन यारुत्वमप्यविरुद्धम् । ननु मडाभारते यान्वि-
वक्षाविषयः सोऽनुकमण्यां सर्व अेवानुष्ठान्तो न यैतत्तत्र दृश्यते, प्रत्युत
सर्वपुरुषार्थप्रबोधेऽतुत्वं सर्वरसगर्भत्वं य मडाभारतस्य तस्मिन्नुद्देशे
स्वशब्दनिवेदितत्वेन प्रतीयते । अत्रोच्यते — सत्यं शान्तरथैव रसस्या-
ङ्गित्वं मडाभारते मोक्षस्य य सर्वपुरुषार्थेभ्यः प्राधान्यमित्येतत्र स्व-
शब्दाभिधेयत्वेनानुकमण्या दर्शितम्, दर्शितं तु व्यङ्ग्यत्वेन —
भगवान्वासुदेवश्च कीर्त्यतेऽत्र सनातनः

षत्यास्मिन् वाक्ये । अनेन ङ्ययमर्थो व्यङ्ग्यत्वेन विवक्षितो यदत्र
मडाभारते पाण्डवादिचरितं यत्कीर्त्यते तत्सर्वमवसानविरसमविधाप्र-

पञ्चरूपञ्च, परमार्थसत्यस्वरूपस्तु भगवान्वासुदेवोऽत्र कीर्त्यते ।
 तस्मात्तस्मिन्नेव परमेश्वरे भगवति भवत भावितयेतसो, मा भूत विभू-
 तिषु निःसारासु रागिणो गुणेषु वा नयविनयपराङ्मादिष्वमीषु डेवलेषु
 केषुचित्सर्वात्मना प्रतिनिविष्टधियः । तथा यात्रे – पश्यत निःसारातां
 संसारस्येत्यमुमेवार्थं धीतयन् स्फुटमेवावभासते व्यञ्जकशक्त्यनुगृहीतश्च
 शब्दः । अेवंविधमेवार्थं गर्भीकृतं सन्दर्शयन्तोऽनन्तरश्लोका लक्ष्यन्ते –
 स छि सत्यम् । इत्याद्यः ।

अथ य निगूढरमणीयोऽर्थो मडाभारतावसाने उरिवंशवर्णनेन
 समाप्तिं विदधता तेनैव कविवेधसा कृष्णद्वैपायनेन सम्यक्स्फुटीकृतः ।
 अनेन यार्थेन संसारातीते तत्त्वान्तरे भक्त्यतिशयं प्रवर्तयता सडल
 अेव सांसारिको व्यवहारः पूर्वपक्षीकृतो न्यक्षेण प्रकाशते । देवतातीर्थ-
 तपःप्रभृतीनां य प्रभावातिशयवर्णनं तस्यैव परब्रह्मणः प्राप्स्युपायत्वेन
 तद्विभूतित्वेनैव देवताविशेषाणामन्येषां य । पाण्डवादिचरितवर्णन-
 स्यापि वैराग्यजननतात्पर्याद्वैराग्यस्य य मोक्षमूलत्वान्मोक्षस्य य
 भगवत्प्राप्स्युपायत्वेन मुष्यतया गीतादिषु प्रदर्शितत्वात्परब्रह्मप्राप्स्यु-
 पायत्वमेव परम्परया । वासुदेवादिसञ्ज्ञाभिधेयत्वेन यापरिमितशक्त्या-
 स्यदं परं ब्रह्म गीतादिप्रदेशान्तरेषु तदभिधानत्वेन लब्धप्रसिद्धि माथु-
 रप्रादुर्भावानुकृतसकलस्वरूपं विवक्षितं न तु माथुरप्रादुर्भावांश अेव,
 सनातनशब्दविशेषितत्वात् । रामायणादिषु यानया सञ्ज्ञया भगवन्भू-
 र्त्वन्तरे व्यवहारदर्शनात् । निर्णीतश्चायमर्थः शब्दतत्त्वविद्भिरेव ।

तदेवमनुकृमणीनिर्दिष्टेन वाक्येन भगवद्व्यतिरेकिणः सर्वस्यान्य-
 स्थानित्यतां प्रकाशयता मोक्षलक्षण अेवैकः परः पुरुषार्थः शास्त्रनये,
 काव्यनये य तृष्णाक्षयसुभपरिपोषलक्षणः शान्तो रसो मडाभारतस्या-
 ङ्गित्वेन विवक्षित इति सुप्रतिपादितम् । अत्यन्तसारभूतत्वाव्यायमर्थो
 व्यङ्ग्यत्वेनैव दर्शितो न तु वाच्यत्वेन । सारभूतो ह्यर्थः स्वशब्दानभि-
 धेयत्वेन प्रकाशितः सुतरामेव शोभाभावइति । प्रसिद्धिश्रेयमस्येव
 विदग्धविद्वत्परिषत्सु यदभिमततरं वस्तु व्यङ्ग्यत्वेन प्रकाश्यते न
 साक्षाच्छब्दवाच्यत्वेन । तस्मात्स्थितमेतत् — अङ्गिभूतरसाधाश्रयेण
 काव्ये ङ्गिमाणे नवार्थलाभो भवति बन्धच्छाया य मडती सम्पद्यत
 इति । अत अेव य रसानुगुणार्थविशेषोपनिबन्धमलङ्कारान्तरविरुडेऽपि
 छायातिशययोगि लक्ष्ये दृश्यते । यथा —

मुनिर्जयति योगीन्द्रो मलात्मा कुम्भसम्भवः ।

येनैकयुलके दृष्टौ तौ द्विव्यौ मत्स्यकच्छपौ ॥

एत्यादौ । अत्र ङ्यद्भुतरसानुगुणमेकयुलके मत्स्यकच्छपदर्शनं
छायातिशयं पुष्पाति । तत्र ङ्येकयुलके सकलजलधिसन्निधानादपि
द्विव्यमत्स्यकच्छपदर्शनमक्षुण्णत्वाद्दृष्टुतरसानुगुणत्वरम् । क्षुण्णं हि
वस्तु लोकाप्रसिद्ध्याद्भुतमपि नाश्चर्यकारि भवति । न चाक्षुण्णं वस्तूप-
निबध्यमानमद्भुतरसस्यैवानुगुणं यावद्द्रसान्तरस्यापि । तद्यथा —
स्विधति रोमाञ्चते वेपते रथ्यायान्तुलात्रेण ।
स पार्श्वोऽधापि सुभग तस्या येनास्यतिकान्तः ॥

अेतद्गाथार्थाद्भाव्यमानाद्या रसाप्रतीतिर्भवति, सा त्वां स्पृष्ट्वा स्विध-
ति रोमाञ्चते वेपते एत्येवंविधादर्थान्प्रतीयमानान्मनागपि नो जायते ।
तदेवं ध्वनिप्रभेदसमाश्रयेण यथा काव्यार्थानां नवत्वं जायते तथा
प्रतिपादितम् । गुणोभूतव्यङ्ग्यस्यापि त्रिभेदव्यङ्ग्यापेक्षया ये प्रकारा-
स्तत्समाश्रयेणापि काव्यवस्तूनां नवत्वं भवत्येव । तत्त्वतिविस्तारका-
रीति नोदाहृतं सल्लयैः स्वयमुत्प्रेक्षणीयम् ॥ ५ ॥

ध्वनेरित्यं गुणोभूतव्यङ्ग्यस्य च समाश्रयात् ।

न काव्यार्थविरामोऽस्ति यद्वि स्यात्प्रतिभागुणः ॥ ६ ॥

सत्स्वपि पुरातनकविप्रबन्धेषु यद्वि स्यात्प्रतिभागुणः, तस्मिंस्त्व-
सति न किञ्चिदेव डवेर्वस्त्वस्ति । बन्धच्छायाप्यर्थद्रयानुरुपशब्द-
सन्निवेशोऽर्थप्रतिमानाभावे कथमुपपद्यते । अनपेक्षितार्थविशेषाक्षररचयैव
बन्धच्छायेति नेदं नेदीयः सल्लयानाम् । अेवं हि सत्यर्थानपेक्षयतुर-
मधुरवचनरचनायामपि काव्यव्यपदेशः प्रवर्तते । शब्दार्थयोः साहित्येन
काव्यत्वे कथं तथाविधे विषये काव्यव्यवस्थेति चेत् — परोपनिबद्धार्थ-
विरचने यथा तत्काव्यत्वव्यवहारस्तथा तथाविधानां काव्यसन्-
र्भाणाम् ॥ ६ ॥

न यार्थानन्त्यं व्यङ्ग्यार्थपि क्षयैव यावद्गाथार्थपि क्षयापीति

प्रतिपादयितुमुच्यते —

अवस्थादेशकालाद्विशेषैरपि जायते ।

आनन्त्यमेव वाच्यस्य शुद्धस्यापि स्वभावतः ॥ ७ ॥

शुद्धस्यानपेक्षितव्यङ्ग्यस्यापि वाच्यस्यानन्त्यमेव जायते स्वभा-

वतः । स्वभावो ङ्ययं वाच्यानां येतनानामयेतनानां य यदवस्थाभेदा-
 द्देशभेदात्कालभेदात्स्वालक्षण्यभेदाश्चानन्तता भवति । तैश्च तथाव्यव-
 स्थितैः सद्भिः प्रसिद्धानेकस्वभावानुसाराण्युपया स्वभावोक्त्यापि ताव-
 द्दुपनिबन्धमानैर्निरवधिः काव्यार्थः सम्पद्यते । तथा ङ्यवस्थाभेदात्प्रवत्वं
 यथा — भगवती पार्वती कुमारसम्भवे सर्वोपमाद्रव्यसमुच्चयेन ष्ट्या-
 द्दिभिरुक्तिभिः प्रथममेव परिशमापितरूपवर्णनापि पुनर्भगवतः शम्भो-
 लोचनगोचरमायान्ती वसन्तपुष्पाभरणं वडन्ती मन्मथोपकरणभूतेन
 भङ्ग्यन्तरेणोपवर्णिता । सैव य पुनर्नवोद्गाढसमये प्रसाध्यमाना तां
 प्राज्जुर्णी तत्र निवेश्य तन्वीम् ष्ट्याद्युक्तिभिर्नवेनैव प्रकारेण निरूपि-
 तरूपसौष्ठवा । न य ते तस्य कवेरेकत्रैवासङ्कृता वर्णनप्रकारा अपुन-
 रुक्तत्वेन वा नवनवार्थनिर्भरत्वेन वा प्रतिभासन्ते । दर्शितमेव यैतद्वि-
 षमभाषणीलायाम् —

न य तेषां घटतेऽवधिः, न य ते दृश्यन्ते कथमपि पुनरुक्ताः ।

ये विभ्रमाः प्रियाणामर्था वा सुकविवाणीनाम् ॥

अयमपरश्चावस्थाभेदप्रकारो यदयेतनानां सर्वेषां येतनं द्वितीयं
 रूपमभिमानित्वप्रसिद्धं छिमवद्गुणादीनाम् । तस्योचितयेतनविषयस्वरूप-
 योजनयोपनिबन्धमानमन्यदेव सम्पद्यते । यथा कुमारसम्भव अेव
 पर्वतस्वरूपस्य छिमवतो वर्णनं, पुनः सप्तर्षिप्रियोक्तिषु येतनतत्स्वरूपा-
 पेक्षया प्रदर्शितं तदपूर्वमेव प्रतिभाति । प्रसिद्धश्चायं सत्कीनां मार्गः ।
 छंदं य प्रस्थानं कविव्युत्पत्तये विषमभाषणीलायां सप्रपञ्चं दर्शितम् ।
 येतनानां य भाव्याधवस्थाभिरन्यत्वं सत्कीनां प्रसिद्धमेव । येतना-
 नामवस्थाभेदेऽप्यवान्तरावस्थाभेदान्नात्त्वम् । यथा कुमारीणां कुसुम-
 शरभिरङ्गुल्यानामन्यासां य । तत्रापि विनीतानामविनीतानां य ।
 अयेतनानां य भावानामारम्भाधवस्थाभेदभिन्नानामेकैकशः स्वरूपमुप-
 निबन्धमानमानन्त्यमेवोपयाति । यथा —

उंसानां निन्देषु यैः कवितैरासज्यते कूजता-

मन्यः कोऽपि कषायकण्ठलुठनादाघर्धरो विभ्रमः ।

ते सम्प्रत्यकठोरवारणवधून्ताङ्कुरस्पर्धिनी

निर्याताः कमलाकरेषु बिसिनीकन्दाग्रिमग्रन्थयः ॥

अेवमन्यत्रापि दिशानयानुसर्तव्यम् ।

देशभेदात्रानात्वमयेतनानां तावत् । यथा वायूनां नानाद्विग्लेश-
 थारिणामन्येषामपि सलिलकुसुमादीनां प्रसिद्धमेव । येतनानामपि
 मानुषपशुपक्षिप्रभृतीनां ग्रामारण्यसलिलादिसमेधितानां परस्परं मडा-
 न्विशेषः समुपलक्ष्यत एव । स य विविध्य यथायथमुपनिबध्यमान-
 स्तथैवानन्त्यमायाति । तथा हि — मानुषाणामेव तावद्विग्लेशादि-
 भिन्नानां ये व्यवहाराख्यापाराद्विषु विचित्रा विशेषास्तेषां केनान्तः
 शक्यते गन्तुम्, विशेषतो योषिताम् । उपनिबध्यते य तत्सर्वमेव
 सुकविभिर्भयाप्रतिभम् ।

कालभेदाख्य नानात्वम् । यथर्तुभेदाद्विग्लेशसलिलादीनामयेतना-
 नाम् । येतनानां यौत्सुक्यादयः कालविशेषाश्रयिणः प्रसिद्धा एव ।
 स्वालक्षणाद्यप्रभेदाख्य सकलजगद्गतानां वस्तूनां विनिबन्धनं प्रसिद्धमेव ।
 तस्य यथावस्थितमपि तावदुपनिबध्यमानमनन्ततामेव काव्यार्थ-
 स्थापादयति ।

अत्र केचिदायक्षीरन् — यथा सामान्यात्मना वस्तूनि वाच्यतां
 प्रतिपद्यन्ते न विशेषात्मना ; तानि हि स्वयमनुभूतानां सुष्मादीनां
 तन्निमित्तानां य स्वरूपमन्यत्रारोपयद्भिः स्वपरानुभूतरूपसामान्य-
 मात्राश्रयेणोपनिबध्यन्ते कविभिः । न हि तैरतीतमनागतं वर्तमानञ्च
 परिचित्वादिस्वलक्षणं योगिभिरिव प्रत्यक्षीकृत्यते ; तस्यानुभाव्यानु-
 भवसामान्यं सर्वप्रतिपत्तृसाधारणं परिमितत्वात्पुरातनानामेव गोचरी-
 भूतम्, तस्याविषयत्वानुपपत्तेः । अत एव स प्रकारविशेषो यैरद्यतनै-
 रभिनवत्वेन प्रतीयते तेषामभिमानमात्रमेव भाषितिकृतं वैशित्र्यमात्रम-
 त्रास्तीति ।

तत्रोच्यते — यत्कृतं सामान्यमात्राश्रयेण काव्यप्रवृत्तिस्तस्य य
 परिमितत्वेन प्रागेव गोचरीकृतत्वान्नास्ति नवत्वं काव्यवस्तूनामिति,
 तद्युक्तम् ; यतो यदि सामान्यमात्रमाश्रित्य काव्यं प्रवर्तते किङ्कत-
 स्तर्हि मडाकविनिबध्यमानानां काव्यार्थानामतिशयः । वाल्मीकिव्य-
 तिरिक्तस्यान्यस्य कविव्यपदेश एव वा सामान्यव्यतिरिक्तस्या-
 न्यस्य काव्यार्थस्याभावात्, सामान्यस्य यादिकविनैव प्रदर्शित-
 त्वात् । उक्तिवैशित्र्यान्नेष दोष एति येत् — किमिदमुक्तिवैशित्र्यम् ?
 उक्तिर्हि वाच्यविशेषप्रतिपादि वचनम् । तद्वैशित्र्ये कथं न वाच्यवै-
 शित्र्यम् । वाच्यवाचकयोरविनाभावेन प्रवृत्तेः । वाच्यानां य काव्ये-
 प्रतिभासमानानां यद्रूपं तत्तु ग्राह्यविशेषाभेदेनैव प्रतीयते । तेनो-

क्तिवैचित्र्यवादिना वाच्यवैचित्र्यमनिच्छताप्यवश्यमेवाभ्युपगन्तव्यम् ।

तद्यमत्र सङ्क्षेपः —

वाल्मीकिव्यतिरिक्तस्य यद्येकस्यापि कस्यचित् ।

छ्यते प्रतिभार्थेषु तत्तदानन्त्यमक्षयम् ॥

किञ्च, उक्तिवैचित्र्यं यत्काव्यनवत्वे निबन्धनमुच्यते तदस्मत्पक्षा-
नुगुणमेव । यतो यावानयं काव्यार्थानन्त्यभेदहेतुः प्रकारः प्राग्दर्शितः
स सर्वं अत्र पुनरुक्तिवैचित्र्याद् द्विगुणतामापद्यते । यश्चायमुपमाश्लेषादि-
रलङ्कारवर्गः प्रसिद्धः स भणितिवैचित्र्यादुपनिबन्धमानः स्वयमेवानव-
धिर्घते पुनः शतशाभ्यताम् । भणितिश्च स्वभाषाभेदेन व्यवस्थिता सती
प्रतिनियतभाषागोचरार्थवैचित्र्यनिबन्धनं पुनरपरं काव्यार्थानामान-
न्त्यमापाद्यति । यथा ममैव —

मम मम छति भणतो प्रजति कालो जनस्य ।

तथापि न देवो जनार्दनो गोचरो भवति मनसः ॥ ७ ॥

छत्वं यथा यथा निरूप्यते तथा तथा न लभ्यतेऽन्तः काव्यार्था-
नाम् । छदं तूच्यते —

अवस्थादिविभिन्नानां वाच्यानां विनिबन्धनम् ।

यत्प्राग्दर्शितं प्राक्

भूमैव दृश्यते लक्ष्ये -

न तच्छक्यमपोहितुम् ।

- तत्तु भाति रसाश्रयात् ॥ ८ ॥

तद्विदमत्र सङ्क्षेपेणाभिधीयते सत्कवीनामुपदेशाय —

रसभावादिसम्बद्धा यद्यौचित्यानुसारिणी ।

अन्वीयते वस्तुगतिर्देशकालादिभेदिनी ॥ ९ ॥

तत्का गणना कवीनामन्येषां परिमितशक्तीनाम् ।

वाचस्पतिसलस्राणां सलस्रैरपि यत्नतः ।

निबद्धा सा क्षयं नैति प्रकृतिर्जगतामिव ॥ १० ॥

यथा छि जगत्प्रकृतिरतीतकल्पपरम्पराविर्भूतविचित्रवस्तुप्रपञ्चा
सती पुनरिदानीं परिक्षीणा परपदार्थनिर्माणशक्तिरिति न शक्यतेऽभि-
धातुम् । तद्दृष्टेयं काव्यस्थितिरनन्ताभिः कविमतिभिरुपलुक्तापि नेदा-
नीं परिडीयते, प्रत्युत नवनवाभिव्युत्पत्तिभिः परिवर्धते । छत्वं

स्थितेऽपि

संवादास्तु भवन्त्येव बाहुल्येन सुमेधसाम् ।

स्थितं ह्येतत् संवादिन्येव मेधाविनां भुङ्क्ष्यः । किन्तु —

नैकत्रुपतया सर्वे ते मन्तव्या विपश्चिता ॥ ११ ॥

कथमिति चेत् —

संवाद्यो ह्यन्यसादृश्यं तत्पुनः प्रतिबिम्बवत् ।

आलेप्याकारवत्तुल्यदेलिवस्य शरीरिणाम् ॥ १२ ॥

संवाद्यो हि काव्यार्थस्योच्यते यदन्येन काव्यवस्तुना

सादृश्यम् । तत्पुनः शरीरिणाम् प्रतिबिम्बवदालेप्याकारवत्तुल्यदेलिवस्य

त्रिधा व्यवस्थितम् । किञ्चिद्धि काव्यवस्तु वस्त्वन्तरस्य शरीरिणः

प्रतिबिम्बकत्वम्, अन्यदालेप्यप्रथम्, अन्यतुल्येन शरीरिणा

सादृश्यम् ।

तत्र पूर्वमनन्यात्म तुच्छात्म तदनन्तरम् ।

तृतीयं तु प्रसिद्धात्म नान्यसाम्यं त्यजेत्कविः ॥ १३ ॥

तत्र पूर्वं प्रतिबिम्बकत्वं काव्यवस्तु परिहर्तव्यं सुमतिना । यत-

स्तदनन्यात्म तात्त्विकशरीरशून्यम् । तदनन्तरमालेप्यप्रथमन्यसाम्यं

शरीरान्तरयुक्तमपि तुच्छात्मत्वेन त्यक्तव्यम् । तृतीयं तु विभिन्नकम-

नीयशरीरसाद्भावे सति ससंवादमपि काव्यवस्तु न त्यक्तव्यं कविना ।

न हि शरीरी शरीरिणान्येन सादृशोऽप्येक अवेति शक्यते वक्तुम् ॥ १३ ॥

अेतदेवोपपादयितुमुच्यते —

आत्मनोऽन्यस्य साद्भावे पूर्वस्थित्यनुयाय्यपि ।

वस्तु भातितरां तन्व्याः शशिश्छायमिवाननम् ॥ १४ ॥

तत्त्वस्य सारभूतस्यात्मनः साद्भावेऽन्यस्य पूर्वस्थित्यनुयाय्यपि

वस्तु भातितराम् । पुराणरमणीयश्छायानुगृहीतं हि वस्तु शरीरवत्परां

शोभां पुष्यति । न तु पुनरुक्तत्वेनावभासते । तन्व्याः शशिश्छायमि-

वाननम् ।

अेवं तावत्ससंवादानां समुदायत्रुपाणां वाक्यार्थानां विभक्ताः सी-

मानः । पदार्थत्रुपाणां च वस्त्वन्तरसादृशानां काव्यवस्तूनां नास्त्येव

दोष एति प्रतिपादयितुमुच्यते —

अक्षरादिरयनेव योज्यते यत्र वस्तुरयना पुरातनी ।

नूतने स्फुरति काव्यवस्तुनि व्यक्तमेव भवतु सा न दृष्यति ॥ १५ ॥

न हि वाचस्पतिनाभ्यक्षराणि पदानि वा कानिचिदपूर्वाणि घट-
यितुं शक्यन्ते । तानि तु तान्येवोपनिबद्धानि न काव्यादिषु नवतां
विरुध्यन्ति । तथैव पदार्थरूपाणि श्लेषादिमयान्यर्थतत्त्वानि ।

तस्मात् -

यदपि तदपि रभ्यं यत्र लोकरस्य किञ्चित्-
स्फुरितमिदमितीयं बुद्धिरभ्युज्जिहीते ।
स्फुरणैयं काचिदिति सल्लयानां यमत्कृतिरुत्पद्यते ।

अनुगतमपि पूर्वस्थायाया वस्तु तादृक्
सुकविरुपनिबद्गन्निन्धतां नोपयाति ॥ १६ ॥

तदनुगतमपि पूर्वस्थायाया वस्तु तादृक् तादृक्षं सुकविर्विवक्षितव्य-
ङ्ग्यवाच्यार्थसमर्पणसमर्थशब्दरचनारूपया बन्धस्थायायोपनिबद्गन्निन्धतां
नैव याति । तदित्थं स्थितम् —

प्रतीयन्तां वायो निमित्तविधिधार्तामृतरसा

न सादः कर्तव्यः कविभिरनवद्ये स्वविषये ।

सन्ति नवाः काव्यार्थाः परोपनिबद्गार्थविरचने न कश्चित्कवेर्गुण

ऽति भावयित्वा ।

परस्वादानेच्छाविरतमनसो वस्तु सुकवेः

सरस्वत्येवैषा घटयति यथेष्टं भगवती ॥ १७ ॥

परस्वादानेच्छाविरतमनसः सुकवेः सरस्वत्येवा भगवती यथेष्टं

घटयति वस्तु । येषां सुकवीनां प्राक्तनपुण्याभ्यासपरिपाकवशेन

प्रवृत्तितेषां परोपरचितार्थपरिग्राहनिःस्पृहाणां स्वव्यापारो न क्वचिदु-

पयुज्यते । सैव भगवती सरस्वती स्वयमभिमतमर्थमाविर्भावयति ।

अेतदेव हि मडाकवित्वं मडाकवीनामित्योम् ।

ऽत्यङ्गिचरसाश्रयोश्चितगुणालङ्कारशोभाभूतो

यस्माद्भस्तु समीहितं सुकृतिभिः सर्वं समासाद्यते ।

काव्याभ्येऽभिलसौष्यधाम्नि विबुधोद्याने ध्वनिर्दृशितः

सोऽयं कल्पतरुपमानमहिमा भोग्योऽस्तु भव्यात्मनाम् ॥

सत्काव्यतत्त्वनयवर्त्मचिरप्रसुम

कल्पं मनस्सु परिपक्वधियां यदासीत् ।

तद्व्याकरोत्सङ्घट्टयोद्यलाभलेतो-
रानन्दवर्धन इति प्रथिताभिधानः ॥

इति श्रीराजनकानन्दवर्धनाचार्यविरचिते ध्वन्यालोके चतुर्थे उद्द्योतः ।

Encoded by Rajani Arjun Shankar rajani_arjun@yahoo.com

---

dhvanyAlokaH 4

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

